

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 13.487 van 24 september 2019
in de zaak A. 228.841/XIV-38.123**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Oriane Todts
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Kolenmarkt 83
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen :
 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de minister van Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 18 augustus 2019, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 223.975 van 15 juli 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 26 augustus 2019 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoeker voert aan dat België de rechten vervat in het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het vluchtelingenverdrag), moet respecteren, dat hij “bijgevolg [beschikt] over de hoedanigheid van vluchteling omdat hij “een vreemdeling [is] die een

vrees voor vervolging toont”, dat hij niet onder het toepassingsgebied valt van artikel 1, F van het vluchtelingenverdrag valt en dat hij “bijgevolg als vluchteling [moet] erkend worden.

Die argumentatie is niet dienstig. Het bestreden arrest heeft immers geen betrekking op de weigering van de erkenning als vluchteling of van de subsidiaire beschermingsstatus, noch op de intrekking van de vluchtelingenstatus. Zoals in het bestreden arrest wordt vastgesteld, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingenstatus verzoekers vluchtelingenstatus reeds ingetrokken op 24 augustus 2016 en verzoeker bevestigt geen beroep te hebben aangetekend tegen die beslissing.

2. Verzoeker acht artikel 14.6 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’ (hierna: richtlijn 2011/95) geschonden omdat door de “intrekking” van zijn verblijfsvergunning de in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het vluchtelingenverdrag opgesomde rechten zouden worden miskend.

Daargelaten de vraag of verzoeker zich rechtstreeks op een schending van de voornoemde richtlijn kan beroepen, dient te worden vastgesteld dat hij die schending niet heeft opgeworpen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, evenmin als een schending van de voornoemde bepalingen van het vluchtelingenverdrag. Hij vermag dergelijke schending niet voor het eerst op te werpen voor de Raad van State als administratieve cassatierechter. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat het Hof van Justitie van de Europese Unie pas na het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een arrest over artikel 14 van richtlijn 2011/95 heeft uitgesproken. Indien verzoeker bepaalde rechten geschonden achtte, kon hij dergelijke schending reeds inroepen zonder dat het Hof van Justitie er uitspraak over had gedaan.

3. Verzoeker voert op zeer algemene wijze aan dat in het bestreden arrest niet zou zijn geanalyseerd of artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM), is geschonden met de aanvankelijk bestreden beslissing.

Verzoeker gaat echter voorbij aan de behandeling van het tweede onderdeel van het enige middel in punt 2.2.2 van het bestreden arrest. Hierin overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het niet ter discussie staat dat verzoekers echtgenote en kinderen niet in België verblijven, dat niet blijkt dat verzoeker ooit enige poging heeft ondernomen om zijn vrouw en kinderen naar België te laten komen terwijl hij hiertoe de mogelijkheid had ingevolge zijn erkenning als vluchteling op 6 juni 2012 en dat hij ook na het uitzitten van zijn eerste gevangenisstraf geen poging heeft ondernomen om een gezinsleven tot stand te brengen in België. In punt 2.2.4 van het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog dat een eenvoudige lezing van de aanvankelijk bestreden beslissing toelaat vast te stellen dat de verwerende partij een doorgedreven belangenafweging heeft doorgevoerd en hierbij verzoekers persoonlijke situatie in aanmerking heeft genomen, zodat geen schending van artikel 8 van het EVRM wordt vastgesteld. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aanvankelijk bestreden beslissing niet op wettige wijze heeft getoetst aan artikel 8 van het EVRM.

4. Verzoeker zet niet uiteen op welke de overige in het opschrift aangehaalde bepalingen zouden zijn geschonden met het bestreden arrest.
5. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

- 1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**
- 2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vierentwintig september tweeduizend nengentien, door:

Carlo Adams,
bijgestaan door

Johan Pas,

De griffier

Johan Pas

staatsraad,

griffier.

De voorzitter

Carlo Adams